

10 dalis, 11 skyrius Šrila Indradjumna Svamis

Liepos 14 – 20, 2009

Vasara niekada nebuvo tokia pati

- Pralaimėti mūšį - dar nereiškia pralaimėti karą, - pasakiau Nandini dasi. Vienas iš mūsų festivalių buvo panaikintas, nepaisant jos ryžtingų pastangų, ir ji sėdėjo susinervinusi.

Bandžiau šypsotis.

- Nieko tokio, Nandini, - pasakiau. – Negali jų visų laimėti. Mums tiesiog reikia rasti kitą miestą.

- Guru Maharadža, - pasakė ji, - festivalis turėjo būti rytoj.

- Žinau, - atsakiau, - taigi sujungime savo pastangas ir kartu sugalvokime planą. Džajatamai, kaip manai, kur galėtume surengti kitą festivalį?

Džajatamas atrodė bejėgis.

- Net jei mes per stebuklą ir rasime miestą, kuris prieš dieną iki renginio sutiktų duoti leidimą festivaliui, - pasakė jis, - mums reiktų leidimo iš sveikatos departamento, ugniagesių departamento, sanitarijos departamento, policijos departamento ir dar dievažin iš kur.

Akimirką pagalvojau.

- Jei kreipsimės tiesiai į viršūnę, tai bus įmanoma, - pasakiau.

- Ką turite galvoje? – paklausė Nandini.

- Tiesiai į merą, - atsakiau, - galime pasirinkti miestą ir kreiptis tiesiai į merą bei prašyti jo leidimo.

- Tačiau naujieji Europos Sąjungos įstatymai tokie griežti, - pasakė ji. – Abejoju, ar netgi meras sugebėtų juos apeiti.

- Jam ir nereikia to daryti, - pasakiau. – Jis gali tiesiog paskambinti keletui tinkamų žmonių ir darbas bus padarytas.

Džajatamas ir Nandini tylėjo.

- Mums reikia pabandyti, - pasakiau.

Džajatamas pažvelgė į laikrodį.

- Dabar 15:30, - pasakė jis. – Visi miesto administracijos biurai užsidaro po devyniasdešimties minučių.

Šypsojasi.

- Nandini paskutiniame mieste pavyko pasiekti rezultatą per dešimt minučių, - pasakiau. – Gali skambėti banaliai, bet anglų poetas Tennyson rašė: “Geriau mylėti ir netekti, nei visai nemylėti”.

- Nelabai suprantu jo anglų kalbos, - pasakė Džajatamas.

- Tai reiškia, kad bandydami nieko neprarasime, - pasakiau. – Na, pirmyn, pasirinkite miestą.

Nandini akimirką pagalvojo.

- Na, - pasakė ji, - mes jau rengiame festivalius šiame regione visuose miestuose dukart per vasarą. Tačiau netoliese yra miestas, kuriame nebuvo mūsų festivalio 13 metų. Anksčiau kasmet rengdavome festivalius, bet miesto valdžia pasidarė nepalanki, ypač sporto rūmų direktorius. Ten vykdavo mūsų renginiai, miesto pakraštyje, automobilių stovėjimo aikštelėje.

- Atsimenu, - pasakiau aš. – Vienais metais jis tiesiog atsisakė mus priimti. Taip pat pamenu, kaip prieš tai valdžia neleido mums rengti harinamos paplūdimyje.

- Manau, dabar ten naujas meras, - pasakė Nandini.

- Skamba lyg būtų gana sunki užduotis, - pasakė Džajatamas.

- Tai vienintelė mūsų viltis, - atsakiau. – Nandini, lipk į automobilį ir važiuok tiesiai tenai. Net neskambink į miesto tarybą. Turime pabandyti, tikėdamiesi, kad meras vis dar savo kabinete.

- Ir kad jis palankiai nusiteikęs, - pridėjo Džajatamas šypsodamasis, - ir pats pasiruošęs kai kam paskambinti.

Po minutės Nandini ėjo pro duris, palikdama ant Džajatamo rankų miegantį jų penkių savaičių kūdikį – Aleksandrą.

- Ei! – sušuko Džajatamas Nandini, šiai sėdant į automobilį. – O ką, jei jis pabus alkanas?

- Aš ką tik jį pamaitinau! – suklykė ji nuvažiuodama. – Jis turėtų gerai jaustis! Tačiau tau reiks pakeisti jo vystykus!

Grįžęs į kambarį pajutau, kaip vėl pradėjau melstis Viešpačiui Čaitanjai, kad pavyktų dar vienas festivalis. “Atsiprašau, kad vėl kreipiuosi į Tave prašydamas to paties, - meldžiausi, - tačiau Tu esi šeimininkas, o mes esame tarnai. Ne mes sprendžiame, kas pavyks, o kas nepavyks. Šie festivaliai suteikia daugybei žmonių galimybę pažinti Tave. Prašau, įsikišk. Prašau, padaryk tai, kas būtina ir tegu vėl įvyksta mūsų renginys Tavo malonumui”.

Po dviejų valandų suskambo mobilusis. Žinojau, kad tai Nandini. Prieš man ką nors pasakant, ji prabilo.

- Bus jūsų festivalis, Guru Maharadža, - pasakė ji.

Žinojau, kad jos ryžtas galutinai susitarti dėl renginio buvo stipresnis už mano menkas maldas.

- Tai kaip tau pavyko šį kartą? – paklausiau, prisimindamas jos slėpingas galimybes paveikti valdžios atstovus.

- Keliuose buvo dideli kamščiai, - pradėjo ji, - taigi atvykau likus penkioms minutėms iki biuro uždarymo. Nuėjau tiesiai prie registratorės ir pasakiau: “Noriu susitikti su meru”.

- Ji nusijuokė ir atsakė: “Tiesiog taip? Norite susitikti su meru?”

- Pasakiau: "Taip. Turiu su juo aptarti kai ką labai svarbaus".

- O ji atsakė: "Reikės palaukti. Galite užpildyti šią anketą ir jei jūsų pasiūlymas bus pakankamai įdomus, mes su jumis susisieksime dėl susitikimo kuriuo nors metu kitą savaitę".

- O aš pasakiau: "Ne. Reikalauju susitikimo su meru tuoj pat".

- Tuomet ji pasakė: "Oi, na ką gi, jis išėjo namo. Mūsų biuras užsidaro po trijų minučių. Užeikite rytoj ir užpildysite anketą".

- Peržvelgiau visas iškabas ant šalia esančių durų, ieškodama, ar ant kurių nors nebus užrašyta mero pavardė. Nieko panašaus nesimatė. Nusprendžiau surizikuoti, pamaniau, kad viršuje turi būti kiti kabinetai, taigi nuskubėjau prie šalia esančių laiptų.

- Tada ji suklykė: "Palaukite! Kur einate?"

- Nieko neatsakiau ir neatsigrėžiau, pradėjau bėgti laiptais į viršų. Tai buvo ilgi, besisukantys laiptai, kitas aukštas atrodė toli toli. Staiga pamačiau vyrą, lėtai lipantį laiptais žemyn su portfeliu rankose. Manau, mane įkvėpė Supersiela, nes priėjau tiesiai prie jo ir sustabdžiau jį. Pamatęs mane, jis labai nustebo.

- Stovėjau tiesiai priešais jį ir paklausiau: "Atsiprašau, pone. Ar jūs esate meras?"

- Atrodė jis akimirką sustingo, o po to pasakė: "Taip, esu meras ir dabar einu namo, jaunoji ponija. Jei norite susitikti su manimi, turite susitarti dėl to apačioje".

- Jis pabandė mane apeiti, bet aš užtvėriau jam kelią. Pasakiau: "Man reikia su jumis pasikalbėti, pone. Tai svarbu. Prašau. Esu iš "Viva Kultura". Ruošiamo didelius renginius –

Indijos festivalius – pajūryje kiekvieną vasarą. Jie labai gerai vertinami. Deja, vienas iš mūsų festivalių buvo panaikintas ir mes ieškome kito miesto”.

- O jis pasakė: “Tiesiog laikykitės įprastinės tvarkos. Mes apsvarstysim jūsų pasiūlymą”.

- Pažvelgiau jam tiesiai į akis ir pasakiau: “Ne. Mes norime surengti festivalį rytoj”.

- Tuomet, Guru Maharadža, įvyko nuostabiausias dalykas. Staiga pasirodė, lyg jo širdis pasikeitė ir jis pasakė: “Papasakokite apie savo renginį”.

- Mes stovėjome laiptų aikštelėje, ir aš pasakojau apie mūsų festivalius. Kuo daugiau jis klausėsi, tuo labiau atrodė susidomėjęs. Po keletos minučių jis pakėlė ranką ir nusišypsojo. Jis pasakė: “Gerai, turite mano leidimą renginiui šiame mieste. Siūlau kreiptis į vadovą didžiulės automobilių stovėjimo aikštelės prie paplūdimio tako ir paklausti, ar galite jį išnuomoti keletui dienų. Galite paminėti mano pavardę”.

- Giliai įkvėpiau ir tuomet pasakiau: “Pone mere, mums reikia leidimų iš įvairių departamentų, tokių kaip sveikatos, policijos ir sanitarijos”.

- Jis atsakė: “Nesijaudinkite dėl to. Važiuodamas namo paskambinsiu keletui žmonių”.

- Pasakiau: “Esate labai malonus”.

- Jis sukikeno. O po to atsakė: “O jūs esate labai drąši jauna moteris. Tik užtikrinkite, kad jūsų žmonės nesudegins mano miesto”.

Kitą dieną po Nandini sėkmės surinkau visus harinamos grupės bhaktus ir sugrūdau juos į autobusą.

- Mes paimsim miestą štormu, - pasakiau. – Visiems pranešime apie šios dienos festivalį.

- Guru Maharadža, - pasakė bhaktas, - Džajatamas papasakojo mums, kaip Nandini gavo leidimą iš mero, tačiau mes taip pat žinome, kad prieš daugelį metų mums čia neleista daryti harinamos paplūdimyje. O ką jei jie mus vėl sustabdys?

- Mes surizikuosime, - atsakiau.

Autobusui ir furgonams prireikė dviejų valandų pasiekti tikslą. Kai atvykome, kelias į miestą buvo perpildytas poilsiautojų. Autobuso vairuotojas visą valandą ieškojo, kur pastatyti autobusą ir galiausiai įvažiavo į aikštelę iš karto už miesto. Važiuodamas viename iš furgonų snūduriavau, o kai atsibudau, pamačiau nemažai bhaktų einančių į šalia esantį pastatą pasinaudoti tualetu.

Kai geriau įsižiūrėjau, krūptelėjau. Tai buvo sporto rūmai, kur mes rengėme festivalius prieš daugelį metų ir kur direktorius buvo mūsų priešas. Žinojau, jei kas nors įspės jį apie mūsų renginį, jis mums rimtai pakenks.

- Ne! Ne! – sušukau bhaktams. – Neikite tenai!

Tačiau buvo per vėlu. Niekas manęs negirdėjo, o keletas bhaktų jau buvo įėję į rūmus.

Atidariau furgono dureles, iššokau ir greitai žingsniu pasukau link pastato. Viduje pamačiau bhaktus ramiai laukiančius eilėje prie tualetu. Netikėtai pagyvenusį moteris priėjo prie manęs ir paspaudė ranką.

- Sveiki sugrįžę, - pasakė ji.

- Ačiū, - atsakiau, nerimastingai dairydamasis direktoriaus. – Iš tiesų gera būti čia.

- Greičiausiai manęs neprisimenate, - pasakė ji. – Esu šio komplekso vadovė. Tik nulipęs nuo scenos davėte man savo gėlių girliandą paskutinio festivalio pabaigoje, kurį čia surengėte 1996. Ji vis dar kaba mano virtuvėje.

- Tikrai? – paklausiau, šaudydamas akimis aplinkui ir tikėdamasis bet kurią akimirką pasirodančio direktoriaus.

- Aš prisimenu ir jūsų kalbą, - pasakė. – Pasakodavau draugams, kad jei pasaulyje būtų daugiau tokių žmonių kaip jūs, turėtume mažiau sunkumų.

Pasijutau nejaukiai ir pamiršau direktorių.

- Labai malonu iš jūsų pusės, pone, - atsakiau.

- Čia žmonės dažnai kalba apie jūsų festivalį, - tęsė ji, - ypač vaikai. Jie visi jau užaugę, bet viską prisimena. Kartais jie ateina ir klausia, ar nežinau, kada vėl sugrįšite. Niekada nežinojau, ką atsakyti.

Dabar buvo mano eilė.

- Ar žinote ką nors apie šio komplekso direktorių? – paklausiau. – Jis atsisakė mums duoti leidimą naudotis automobilių stovėjimo aikšte ir rengė žygius prieš mus.

- Ai, tas senas keistokas žmogus, - pasakė ji. – Jis po viso to praėjus šešioms mėnesiams mirė.

- Mirė? – paklausiau.



- O naujasis direktorius visai kitokia asmenybė, - pasakė ji. – Esu įsitikinusi, kad jis leis naudotis stovėjimo aikštele.

- Šį kartą viskas gerai, - atsakiau. – Mes išsinuomavome aikštelę gatvės gale.

- Na, žinote, visada esate čia laukiami, - pasakė ji.

Surinkau visus bhaktus ir prieš išeinant į harinamą pasakiau trumpą įkvepiančią kalbą.

- Tikiuosi tai bus kažkas panašaus į paradą grįžus namo, - pasakiau. – Akivaizdu, daug žmonių laukė mūsų sugrįžtant. Nenuvilkite jų. Noriu, kad visi jūs giedotumėte ir šoktumėte su didžiuliu džiaugsmu ir mėgautumėtės kiekviena giedamų šventųjų vardų akimirka.

- Maharadža, - paklausė bhaktas, - ar jie nesustabdys mūsų giedojimo paplūdimyje?

- Nemanau, - atsakiau. – Atvykome iš taip toli. Ir visa tai vyksta pagal Viešpaties patvarkymą. Viskas vyksta dėl Jo vidinės galios.

Kai giedojome gatvėje, atrodė, lyg kvietimai skristų iš dalintojų rankų. Nei vienas nebuvo numestas ant žemės. Žmonės mojavė, o viena grupė šaukė "Bravo!" kaiėjome pro šalį. Greitai perėjome visą miestą.

Staiga atsidūrėme paplūdimyje. Jis buvo pilnutėlis saulės mėgėjų. Skatinau bhaktus judėti į priekį, ir mus tuojau pat apsupto norintieji nusifotografuoti. Po keletos minučių būriai vaikų dainavo su mumis, o po valandos mes nesivarždami giedojome ir šokome minios viduryje.

Kai lenkėme pirmą posūkį paplūdimyje, prie manęs priėjo vyriškis su dviem dukrytėmis.

- Ar galėčiau trumpai pakalbėti? – paklausė jis.

- Žinoma, - atsakiau sustodamas, o harinama ėjo į priekį. – Apie ką?

- Tiesiog norėjau padėkoti, kad grįžote į mūsų miestą, - pasakė jis. – Vasara nebuvo tokia pati be jūsų festivalio. Ateidavau kiekvienais metais, kai buvau berniukas. Dabar esu vedęs, turiu savo šeimą, ir mano vaikams pasitaikė proga pajusti tą pačią laimę, kokią jaučiau aš būdamas vaikas. Ačiū jums iš visos širdies gelmių.

Na, čia, paplūdimyje, apsuptas poilsiautojų, netekau žado ir negalėjau atsakyti. Tiesiog linktelėjau galva, bandžiau šypsotis ir ėjau toliau.

Pasivijęs harinamos grupę jaučiau gilų džiaugsmą ir atlygį. Žinojau, kad tarnaudami Viešpačiui Čaitanjai mes jaučiame didžiausią džiaugsmą ir kažkoku būdu šis džiaugsmas perpildo daugybės sąlygotų sielų širdis.

Dėl šio džiaugsmo gyveno mano dvasinis mokytojas Šrila Prabhupada, dėl šio džiaugsmo gyvenu ir aš.

Šrila Prabhodananda Sarasvatis rašo:

“Kiekviename name girdisi hari-sankirtana. Kiekvieno kūnas sudrėkęs nuo ašarų, plaukai pasišiaušę ir matomi kiti ekstazės požymiai. Kiekvienoje širdyje yra išaukštintas ir malonus dvasinis kelias, vedantis toliau už keturių Vedų kelią. Visa tai įvyko dabar, kai Viešpats Gaura apsireiškė šiame pasaulyje”.

[Čaitanja-čandramrita, 10 skyrius, 114 posmas]